

ARGUMENTUM cum Remissionibus.

- Primò, Vers. 1. Proponit parabolam seminantis semen suum. Expli- cavi tom. 3. cap. 26. de quo fortè infrà Luc. 8.
- Secundò, Vers. 21. Docet lucernam non esse ponendam sub modio, sed super candelabrum; de quo dixi tom. 2. c. 11. & infrà dicam Luc. 11.
- Tertio, Vers. 26. Proponit parabolam de herba, spica, & frumento; quæ hic est explicanda.
- Quarto, Vers. 31. Proponit parabolam de grano sinapis. explicavi tom. 3. cap. 28. & aliqua dixi suprâ, Matth. 13. q. 5.
- Quinto, Vers. 37. Dormiète Domino ori- tur tempestas in mari, & excitatur à discipulis: Im- perat ventis, & mari, & fit tranquillitas. Explicavi tom. 2. cap. 24. & supra Matth. 8. q. 6. 7. 8.

Herba, Spica, Frumentum.

QUÆSTIO UNICA.

Quare regnum Dei assimilatur semini hominis, quod profert herbam, spicam & triticum.

1. Post parabolam de seminatore, qui exiit se- minare semen suum, quam proposuit Chri- stus D. nunc aliam subdit, quam refert noster Evangelista in præsentis n. 26. Et dicebat: sic est regnum Dei, quemadmodum si homo jaciât se- men in terram, & dormiat, & exurgat nocte & die, & semen germinet, & crescat dum nescit ille. Ubi enim terra fructificat, primum herbam, de- inde spicam, deinde plenum frumentum in spica, & cum produxerit fructus, statim mittit falcem, quoniam adest messis.

2. Cum dicitur in littera: Si homo jaciât semen in terram, & dormiat, & exurgat nocte, & die & semen germinet: Maxime dubitatur de illo: Noctè, & die: ad quid refertur, ad semen an ad hominem? Glossa Ordinaria, Author Com- mentar. in Marcum apud D. Hieron. & Beda, referunt ad semen, ac ipsam jactum in terram ab agricola, quod nocte, dieque continud ger- minet, & crescit, Agricola nihil cogitante: Ta- men D. Chrysof. Euthym. Jansen. Maldonar. Ca- iet referunt ad hominem, ut planus sensus sit; Homo jacet semen in terram, nocte dormit, & die exurgit ad sua negotia agenda & tamen semen jactum continud crescit. Charthuf. itaut homo congruis horis omnia disponat, nocte dormiens, die exurgens.

Ad sensum parabolæ: Per semen intelligitur, ut rectè docent D. Chrysof. Beda, Scholiastes Hieron. hic verbum, seu doctrina Evangelica per agrum, Auditores, ut docent D. Greg. Mag- homil. 15. in Ezech. Caier & alii, per messem, consummatio mundi, seu mors cojusque homi- nis: Per hominem, qui seminavit. Christus D. Sic ait Theophyl. Homo ipse est Deus, semen misit in terram, id est Evangelii prædicationem: semine producto dormit, hoc est, ascendit in cælum. Ubi requiescens fedit ad dexteram Patris. Nam dormite, juxta phrasim Scripturæ, ac Calenda- rii Ecclesiæ, idem est, ac requiescere: Sic de quolibet Sancto dicitur: dormiuit in Domino, hoc est requieuit in Domino.

Tertius parabola sensus est, quod Christus D. veniens in terram, seminavit verbum, & do- ctrinam Evangelicam; per se primò, deinde per Apostolos, ac suos successores, quæ doctrina à parvis initiis sensum crevit in magnos, & ube- res fructus totum orbem adimplens: Et dicitur in textu de hoc bono agricola Dormiat, & exurgat: quia Christus D. ascendens in cælum sedet à dextris Dei, tanquam dormiens, id est, requiescens; ibi etiam exurgit in salutem, ac remedium nostrum: Ipsum enim propitiorem, habemus apud Patrem.

Semen jactum in terra est Divina doctrina seminata, ac plantata in humano corde; & sicut terra bono jacto semine ulro fructificat: solum cælesti rore suscepto, agricola etiam non labo- rante: sic etiam terra humani cordis bene di- sposita cum cælesti rore divinæ gratiæ, ac auxi- lii, etiam Concionatore, ac Doctore nihil aliud operante, ac agente, profert fructus: Explicat, Caietan primò herbam, opera scilicet incipien- tium; Secundò spicam, opera proficientium; Ter- tiò triticum opera perfectorum. Alii ut Estius sic explicant: Mittit herbam, quæ fidem, seu timo- rem Dei significat, deinde spicam, quæ deno- rat spem, seu fiduciam gratiæ; frumentum cha- riterem Dei innuit; nam plenitudo legis est di- lectio.

Et cum produxerit fructus, statim mittit falcem, quoniam adest messis scilicet, collectio Justorum sive referatur ad mortem uniuscujusque, sive ad universale Judicium, Et cum produxerit fructus, Syrus: Cum vero est pinguis fructus. Arabicus: Cum maturi fuerint fructus; Cum merita homi- nis sunt completa, mittit falcem, divinum, nem- pe, mandatum, ut homo assumatur, & recipia- tur in horreum cælestium electorum.

Ex his colligitur primò, quod Prædicator ex magno fructu Evangelii non se jactet; quia totum venit à gratia Dei, ut dicitur 1. Cor. 3. n. 7. Neque qui plantat est aliquid, neque qui ir- rigit; sed qui incrementum dat Deus: Nec etiam homo, qui consentit, & proficit in opere bono gloriatur; quia, quod habes, quod non accepisti, to- tum enim acceptum est à gratia Dei: Sic dicitur. 2. Cor. 9. n. 10. Qui ministrat semen semi- nanti, idem multiplicat semen vestrum, & auget incrementa frugum justitiæ vestræ.

Multoties Christus D. ex rusticanis rebus spiritualia documenta deducit, ut patet ex præ- senti textu Marci, de herba, spica, frumento, & in exordio Capitis de eo, qui seminavit semen suum, sicut & de illo Matth. 13. n. 24. qui semi- navit bonum semen, & inimicus superfeminavit zizaniam, sicut ibidem de grano sinapis, n. 31.

Sensus para- bola. D. Chrysof. Beda. Comment. D. Hieron. D. Gregor. Theophyl.

Christus si- gnificatur per hominem

Quid herba spica, fru- mentum. Caietan. Estius.

Syrus. Arabicus.

7. Amputatur vult gloria. 1. Cor. 3.

2. Cor. 9.

Matth. 13.

& scilum arborem infelicem exponit. Luc. 13. n. 6. & de messe etiam loquitur Joan. 4. n. 31. & sæpe multis aliis in locis de re agrariâ agit Christus, ad mores polidendos, ut testatur D. Paulinus Epistol. 28. In agro, ait: Ascendendum esse monet, quid in spiritu cavemus. Et inde D. Bernardus Epistol. 106. urget Henricum, ut de Academiâ ad campos, ac valles descendat, dicens: Experio crede, aliquid invenies amplius, quam in libris: ligna, & lapides te docebunt, quod à magistris audire non possis. An non montes stil- lant dulcedinem, & colles fluunt lacte, & melle? Joël. 5. n. 18. Amos 9. n. 13.

Ait Christus suis discipulis. Joan. 4. n. 31. Le- vate oculos vestros, & videte regiones, quia alba sunt ad messem: Ad quid mandat con- templari? quia jam alba sunt, ut unde intelli- gant, quod jam præparatæ sunt ad messem; ut inde cognoscant Apostoli, quod ad messem gentium, ad quam Christus eos mittebat, jam Divinâ Providentiâ erant dispositæ, ac præpa- ratæ, ut meterentur, ac congregarentur fructus ad horreum. Rupertus ad citatum locum Joan- nis ait: Quasi eo arguens dicit: Levate oculos in- terioris hominis ab hac messe, ad quam ego vos operarios conduxit.

Joan. 4. Agerum meditatio Deo contenti jungit.

Rupert.

CAPUT V.

T venerunt trans fretum maris in regionem Gerasenorum; 2. Et exeunti ei de navi, statim occurrit de monumentis homo in spiritu immundo. 3. Qui domicilium habebat in monumentis, & neque catenis jam quifquam poterat eum ligare. 4. Quoniam sæpe compedibus, & catenis vincetus, dirupisset catenas, & compedes comminasset: & nemo poterat eum domare. 5. Et semper die, ac nocte in monumentis, & in montibus erat clamans, & concidens se lapidibus. 6. Videns autem Jesum à longe, cucurrit, & adoravit eum: 7. & clamans voce magnâ, dixit: quid mihi & tibi Jesu fili Dei altissimi? Adjuro te per Deum ne me torqueas: 8. Dicebat enim illi: exi spiritus immunde ab homine isto. 9. Et interrogabat eum: Quod tibi nomen est? & dicit ei, Legio mihi nomen est: quia multi sumus. 10. Et de- precebatur eum multum, ne se expelleret extra regionem. 11. Erat autem ibi circa montem grex porcorum magnus, pascens. 12. Et deprecabatur eum spiritus, di- centes, mitte nos in porcos, ut in eos introeamus. 13. Et concessit eis statim Jesus, et euntes spiritus immundi, introierunt in porcos: & magno impetu grex præci- pitatus est in mare, ad duo millia, & suffocati sunt in mari. 14. Qui autem pasce- bant eos fugerunt, & nuntiaverunt in civitatem & in agros. Et egressi sunt videre quid esset factum. 15. Et veniunt ad Jesum, & vident illum, qui à demonio vexa- batur sedentem, vestitum, & sanæ mentis: Et timuerunt. 16. Et narraverunt illis: qui viderant, qualiter factum esset ei qui demonium habuerat, & de porcis. 17. Et rogare cœperunt eum, ut discederet de finibus eorum. 18. Cumque ascenderet na- vim, cœpit illum deprecari, qui à demonio vexatus fuerat ut esset cum illo. 19. Et non admisit eum; sed ait illi, vade in domum tuam, a ltuos annuntia illis quanta tibi Dominus fecerit, & miserus sit tui. 20. Et abiit, & cepit prædicare in Deca- poli, quanta sibi fecisset Jesus: Et omnes mirabantur. 21. Et cum transcendisset Jesus in navi, rursus transfretum, convenit turba multa ad eum, & erat circa mare: 22. Et venit quidam de Archisynagogis, nomine Jairus, & videns eum, procidit ad pedes ejus. 23. Et deprecabatur eum multum, dicens: Quoniam filia mea in extremis est: Veni, impone manum super eam, ut salva sit, & vivat. 24. Et abiit cum illo, & sequebatur eum turba multa, & comprimebant eum. 25. Et mulier, quæ erat in profluvio sanguinis annis duodecim. 26. Et fuerat multa perpeffa à compluribus medicis: & erogaverat omnia sua, nec quidquam profecerat, sed magis deterius habebat: 27. Cum audisset de Iesu, venit in turba terro, & tetigit vestimentum ejus. 28. Di- cebat enim. Quia si vel vestimentum ejus tetigero salva ero. 29. Et confestim siccatus est fons sanguinis ejus: & sensit corpore, quia sanata esset à plaga. 30. Et statim Iesus in semetipso cognoscens virtutem, quæ exierat de illo conversus ad turbam aiebat: Quis tetigit vestimenta mea? 31. Et dicebant ei Discipuli sui, vides turbam comprimentem te, & dicit: Quis me tetigit? 32. Et circumspiciebat videre eam, quæ hoc fecerat. 33. Mulier vero timens, & tremens, sciens quod factum esset in se venit, & procidit ante eum, & dixit ei omnem veritatem. 34. Ille autem dixit ei: Filia, fides tua te salvam fecit: vade in pace, & esto sana à plaga tua. 35. Adhuc eo loquen- te, veniunt ab Archisynagogo dicentes, quia filia tua motua est quid ultra

Sylveira in Evang. Tom. VI.

Bb 3 vexas

vexas Magistrum? 36. Jesus autem audito verbo quod dicebatur, ait Archisynagogo: Noli timere, tantummodo crede. 37. Et non admisit quemquam se sequi, nisi Petrum, & Jacobum, & Joannem fratrem Jacobi, 38. Et veniunt in domum Archisynagoga, & vidit tumultum, & flentes, & ejulantes multum. 39. Et ingressus, ait illis: Quid turbamini, & ploratis? puella non est mortua, sed dormit. 40. Et irridebant eum. Ipse vero eiecit omnibus, assumit patrem, & matrem puellae, & qui secum erant, & ingreditur ubi puella erat jacens. 41. Et tenens manum puellae, ait illi: Talitha cumi, quod est interpretatum. Puella (tibi dico) surge. 42. Et confestim surrexit puella, & ambulabat: Erat autem annorum duodecim, & obstupuerunt stupore magno. 43. Et praecepit illis vehementer: ut nemo id sciret, & dixit, dari illi manducare.

ARGUMENTUM cum Remissionibus.

Primò, Vers. 1. Christus D. ab Energumeno, qui habitabat in monumentis, & compedibus, ac catenis vinctus erat, eiecit legionem demonum, quæ Christo permittente ingressa in porcos, eos in mare præcipitat. Explicavi tom. 2. cap. 25.

Secundò, Vers. 18. Homo sanatus à dæmone deprecatur Christum, ut eum admittat in suam societatem, quam Dominus illi negat, quod hic est explicandum.

Tertiò, Vers. 25. Hæmorrhoidis à profusio sanguinis sanatur. Explicavi tom. 2. cap. 29. à quæst. 7. etiam supra Matth. 9. q. 6. & 7.

Quartò, Vers. 35. Jairi filiam à morte revocat ad vitam. Explicavi tom. 2. cap. 29. Vide supra Matth. 9. q. 8. & 9.

Homo à dæmone liberatus non admittitur à Christo in suum comitatum.

QUÆSTIO I.

Quare iste homo liberatus à Dæmone Christi virtute, tamen à Christo D. ad suum comitatum non admittitur?

1. Text. Postquam virtute Christi à legione dæmonum homo liberatus est, ipsum Dominum deprecatur, ut ait N. Evangelista in præsent

n. 18. Cæpit illum deprecari, qui à dæmone vexatus fuerat: ut esset cum illo: & non admisit: eum: sed ait illi: Vade in domum tuam ad tuos, & nuntia illis, quanta tibi Dominus fecerit, & misertus sit tui. Et abiit, & cæpit prædicare in Decapoli, quanta sibi fecisset Jesus, & omnes mirabantur. Quæstio præfens est, si iste homo tanquam gratus pro tam ingenti beneficio, in Christi obsequio permanere volebat, cur Dominus peritiam societatis facultatem negat.

Respondeo primò: quod rationem hujus rei ipse Dominus insinuat in textu, ubi dicitur. Non admisit eum, sed ait illi: vade in domum tuam, ad tuos; & nuntia illis: Quia magis videbatur pertinere ad gloriam Dei, ut ipse homo in illa regione, ac domo sua permaneret, ut suis civibus esset monumentum vivum ac perenne divinæ virtutis, quæ in eo tantum miraculum est operata, maximè quia Christus relinquebat eam regionem, & transacto mari ibat in patriam suam, ut patet ex hoc loco Marc. n. 21. & ex c. 9. Matth. n. 1. & ita Christus D. omnibus volebat prodesse his, quibus aderat per suam præsentiam, & his à quibus aberat, per suos vicarios, ac prædicatores. Ita D. Augustinus lib. 2. Quæstionum Evangelic. q. 13. & ait: Servientium Evangelio propter aliorum utilitatem, ne cum præpropere vult esse cum Christo, negligat mysterium prædicationis fraternæ redemptionis accommodatum.

Secundò: Iste homo maximè gratus tanto beneficio accepto à suo benefactore volebat discedere, & etiam ob amorem, quem erga illum conceperat; mandat enim Dominus abire, ut ex obedientia discedens, ac ex obedientia amoris affectum compescens, dilationem patiens, maximè ejus meritum augeatur. D. Gregor. lib. 6. Moral. c. 17. & lib. 16. c. 12. ait: Amanti adhuc dilatio imponitur, ut ex dilati amoris desiderio, meritum tribulationis augeatur.

Tertiò: D. Ambros. lib. 6. in cap. 8. Matthæi ait: Non recipitur liberatus, sed in domum redire censetur, ut jactantia causa vitetur. Poterat ab aliquo maligno, vanitati, ac jactantiæ tribui, si Christus hominem à se curatum tantum tanti miraculi testem secum circumtulisset, & idèd nullum, quem miraculosè corpore curavit secum habuit in comitatu, ac societate, ut omnis jactantiæ suspicio excluderetur.

Quartò Theophylact. in præsentia ait: Corde sanatus est ille, si Jesum agnosceret, orans ut sibi cum illo esse liceret. Et enim ut apparet, timebat, ne foris elongatus à Jesu à Dæmonibus iterum invaderetur. Similiter loquitur Euthym. & ait: Deprecabatur Christum, qui à dæmone fuerat

Christus vult prodesse tam presentibus, quam absentibus.

D. August.

D. Gregor.

D. Ambros.

Theophyl. Euthym.

fuerat vexatus, ut esset cum eo gratus simul, & dæmones timens, ne sine illo inventus, rursus eis traderetur. Solum sub Christi præsentia homo se securum exitimabat, ab eoque absente omne malum à dæmonibus sibi metuebat. Quintò: Licet alii; quòd noluit Dominus eum in suum comitatum, ac in suum collegium cooprare, non enim licebat hominem, in quo extitit dæmonum legio, Christi esse discipulum, ex eo enim Pharisei multam calumniandi ansam arripere.

Sextò: Victor Antiochenus ad hunc locum D. Marci, ait: Ne Dominus suam præsentiam illum tueri, & custodire videatur, solum dimittit; ac ne quem Dæmonem in posterum metuat præcipit, præsentia namque miraculi magnitudinem elevat; absentia autem vim illius clarius demonstrat. Postulat homo Christi comitatum, ac societatem, quia feritran, ut inquit Euthymius, & Theophylactus proximè citati, timebat, ne recedens à Christo, iterum à diabolo vexaretur; inde Dominus eum non admittit, sed rejicit, & non paritur, ut eum eo vitam degat, ut inde magis in homine respicereat Divina potestas, quæ non solum in suâ præsentia; sed etiam in absentia hominem custodit, ac tuctur. In absentia enim visibilis instrumenti, magis respicendat, ac relucet divina virtus. In absentia autem vim illius clarius demonstrat.

Ait Christus D. Joan. 14. n. 12. suis Apostolis: Qui credit in mea opera, quæ ego facio, & ipse faciet, & majora eorum faciet, quia ego ad Patrem vado: Magna potestas datur discipulis ad miracula faciendâ, ut majora sint, quàm ipse facit; maximè tamen expendenda est ratio quam Christus subdit; Quia ego ad Patrem vado; Ac si dicat, quavis ego ab hominum oculis abscondat, ac à vobis sim separatus, quia ad Patrem vado, inde magis debitis agnoscere virtutem meam divinam, quia solo meo nomine, ac virtute à me vobis communicatâ majora, & clariora perpetrabis, quàm meâ præsentia assistente. D. Basil. Seleuc. Orat. 41. ait: Quam illa majora? umbra illorum mortuos excitavit, ac earatione potentia deprecabatur. Nec enim parvis est admirabilitatis miracula vivente parere, & eo mortuo plus posse ceteros in ejus nomine, & merito provenire videbat, quam ab ipso in carne intero mortales agente, non poterat non credere: Ac si dicat quomvis ego me à vobis subtraham, ab vivis recedo ac munimen, & corroborationem meæ doctrinæ, vobis concedo, & do potestatem, ut majora meo nomine faciatis, quàm me præsentem, & tanta potestas in absentia, & recessu clarissimè divinitatem indicat, & manifestat, quæ à nemine negari potest, nisi ab amente, & fatuo; Nec enim parvis est admirabilitatis miracula vivente parere, & eo mortuo plus posse.

In absentia maximè declaratur divina virtus.

Joan. 14.

D. Basil. Sel.

Virtus dum absens magis declaratur.

QUÆSTIO II.

Quare alia miracula sub silentio commendat Christus, hoc verò præcipit ab homine evulgari.

8. Text. Non admittit Jesus hominem sanatum à dæmone ad suum comitatum, sed ait illi,

ut dicitur in Textu: Vado in domum tuam ad tuos, & nuntia illis, quanta tibi Dominus fecerit, & misertus est tui. Et abiit homo, & cæpit prædicare in Decapoli quanta sibi fecisset Jesus, & mirabantur omnes; In quo duo consideranda sunt. Primò humilitas Christi Domini, ac hominis sanati obedientia, & humilitas, ac modestia Christi D. maximè nitet; non enim ait, ut notant Theophylactus, & Euthymius; quanta ego tibi fecerim, sed quanta tibi Dominus fecerit; seu ut scribit D. Lucas 8. n. 40. Quanta tibi Deus fecerit; Omnia sua ad patrem referens, eumque recognoscens authorem omnium honorum, & hominis obedientia, qui audito Christi verbo, Vade in domum tuam ad tuos, & nuntia illis; nullâ interposita morâ, nullo dato verbo, quamvis veller Christo adhærere, imperata exequitur, mirabilia Christi Jesu prædicans; & non ait: Quanta fecerit illi deus, nec dominus; sed quanta illi fecerit Jesus; divina gratia illustratus, recognoscens Jesum, ut verum deum, ac dominum, ut eximium, ac magnum benefactorem suum.

Quæstio præfens est; Quare Christus D. solet aliis, quibus miracula faciebat, silentium commendare, ut patet ex hoc c. 5. Marc. n. 43. resuscitatâ puellâ; & Matth. 9. n. 4. & cap. 9. n. 30. & multis aliis in locis; huic tamen homini sanato, & curato à diabolo, præcipit, ut ad suos vadat, nuntia illis quanta tibi Dominus fecerit & misertus sit tui?

Respondeo primò: Christus sæpè præcipiebat sua miracula sub silentio teneri ob multas rationes, quas citatis locis dedit, ac maximè ut invidiam, ac odium Phariseorum evitaret, cum in Decapoli regione trans Jordanem, non essent tales odio, ac invidiâ affecti, conveniens erat, miracula publicare ad salutem, ac fidem illorum hominum, nam et si multoties præclara humilitas magna opera silentio abscondit; tamen sæpè charitas ob bonum proximorum, ut evulgentur, illa postulat. Sic ait Christus D. Matth. 5. n. 16. Sic luceat lux vestra coram hominibus ut videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in caelis est.

Secundò; ut dixi superiori quæstione nu. 2. Christus D. volebat omnibus proficere, ipse transibat in patriam suam ac Judæam, ergo ordinavit; ac disposuit ut iste homo sanatus maneret trans Jordanem, ut illos populos in fide Christi illuminaret; & maximè quia Decapolis civitas vicina est Tiris, & Sidoniis, ut patet ex descriptione terræ sanctæ, ut ita illi populi gentiles paulatim allicerentur, ac disponentur ad fidem; inde mandat prædicari miraculum à se factum.

Tertiò quantum capio ex omnibus quos Christus D. corporaliter sanavit, hic peculiariter voluit Christo D. adhærere, & ab eo non discedere, cæpit illum deprecari, ut esset cum illo; quod Christus non admisit, sed mandat illi ut tendat in patriam suam; Annuntia omnibus, quanta tibi fecerit Deus; & qui tam benevolus, ac pius erga suum benefactorem habuit affectum, recognoscens ejus excellentiam, hunc peculiariter eligit, ac constituit Christus suorum magnalium annunciatorem, ac prædicatorem; qui enim tam generosum animum ex gratia sine habuit erga suum benefactorem, ut inseparabiliter ei adhæreret

stima Christi si modestia omnia refert ad Patrem.

Theophyl. Euthym. D. Luc. 8.

Homini's obedientiam nil respon-

Difficultas quæstion. 2. Matth. 5. Matth. 9.

10.

Tacenda Magnalia ne invidia excusetur.

Matth. 5.

Paulatim disponantur homine. ad fidem.

12.

Grato homini multa & magna committenda.